

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**VIIe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 264.563 van 20 oktober 2025  
in de zaak A. 241.976/VII-42.530**

In zake :       XXX  
                  bijgestaan en vertegenwoordigd door  
                  advocaat Elisabeth Van der Haert  
                  kantoor houdend te 1050 Brussel  
                  Louizalaan 54, 3<sup>de</sup> verdieping  
                  bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :         de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van  
                  Asiel en Migratie  
                  bijgestaan en vertegenwoordigd door  
                  advocaten Tine Bricout en Carmenta Decordier  
                  kantoor houdend te 9041 Gent (Oostakker)  
                  Orchideestraat 61A,  
                  bij wie woonplaats wordt gekozen

---

*I. Voorwerp van het cassatieberoep*

1.               Het cassatieberoep, ingesteld op 21 mei 2024, strekt tot de cassatie van arrest nr. 304.816 van 16 april 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2.               Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 16.026 van 17 september 2024.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 25 september 2025.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Hind Riad, die *loco* advocaat Elisabeth Van Der Haert verschijnt voor verzoekster, en advocaat Megan Misseghers, die *loco* advocaten Tine Bricout en Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Adjunct-auditeur Nino Vermeire heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3.1. Verzoekster, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, dient op 6 januari 2023 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van haar Belgische echtgenoot.

3.2. Op 5 september 2023 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: aanvankelijk bestreden beslissing).

3.3. Verzoekster stelt tegen voormelde beslissing op 6 oktober 2023 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

3.4. Met arrest nr. 304.816 van 16 april 2024 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing. Dit is het bestreden arrest.

#### *IV. Regelmatigheid van de rechtspleging – pleitnota*

4. Met een brief van 22 september 2025 dient de verwerende partij een “pleitnota” in.

Het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’ voorziet niet in de mogelijkheid om een pleitnota als een processtuk neer te leggen. Het is de partijen wel toegestaan hun antwoorden op de door de Raad van State gestelde vragen die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid of de gegrondheid van het beroep, aan de Raad van State ter kennis te brengen. Voor zover de pleitnota geen betrekking heeft op dergelijke vragen maar de neerslag vormt van de uiteenzetting ter terechtzitting, wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen.

#### *V. Onderzoek van het enige middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

5. Verzoekster werpt in een enig middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 39/2, § 2, 39/65, 40<sup>ter</sup>, § 2, tweede

lid, 1° en 2°, 41, § 2, en 62 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van de artikelen 43, 47, § 1, en 52, § 2, 1°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenbesluit) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: wet van 29 juli 1991).

In een eerste middelonderdeel, afgeleid uit de schending van artikel 149 van de Grondwet en van de artikelen 39/2, § 2, 39/65 en 40*ter*, § 2, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet, wijst verzoekster erop dat zij, in tegenstelling tot hetgeen in de aanvankelijk bestreden beslissing en in het bestreden arrest wordt voorgehouden, haar aanvraag om machtiging tot verblijf als partner van een Belgische onderdaan niet heeft ingediend op grond van artikel 40*ter*, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, maar wel op basis van artikel 40*ter*, § 2, eerste lid, 1°. Zij betoogt dat deze vergissing niet zonder gevolgen is aangezien de voorwaarde van het neerleggen van een geldig identiteitsdocument die wordt opgelegd door artikel 40*ter*, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, niet wordt opgelegd door artikel 40*ter*, § 2, eerste lid, 1°. Zowel de verwerende partij als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen baseren zich volgens verzoekster op een verkeerde wetsbepaling, hetgeen *in casu* belangrijke gevolgen heeft, aangezien de in haar geval toepasselijke wetsbepaling (artikel 40*ter*, § 2, eerste lid, 1°) de neerlegging van een geldig identiteitsdocument niet oplegt. De beoordeling in het bestreden arrest dat de wet *in casu* op een duidelijke wijze de neerlegging van een geldig paspoort vereist, is volgens verzoekster dan ook foutief, aangezien deze beoordeling gebaseerd is op een verkeerde toepassing van de vreemdelingenwet op de onderhavige zaak.

In een tweede middelonderdeel, afgeleid uit de schending van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 39/2, § 2, 39/65 en 41, § 2, van de vreemdelingenwet en van de artikelen 43, 47, § 1, en 52, § 2, 1°, van het

vreemdelingenbesluit, voert verzoekster aan dat in het bestreden arrest wordt geoordeeld dat artikel 41, § 2, vierde lid, van de vreemdelingenwet en artikel 47, § 1, van het vreemdelingenbesluit niet van toepassing zijn, terwijl deze bepalingen wel degelijk van toepassing zijn op haar zaak.

In een derde middelonderdeel acht verzoekster artikel 149 van de Grondwet, de artikelen 39/2, § 2, en 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ geschonden doordat in het bestreden arrest geoordeeld wordt “dat de motieven van de initieel bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen” en dat de motivatie dus afdoende is, terwijl de aanvankelijk bestreden beslissing gebaseerd is op een verkeerde wetsbepaling.

6. De verwerende partij repliceert in de memorie van antwoord wat het eerste middelonderdeel betreft dat op zich geen betwisting bestaat nopens het feit dat verzoekster inderdaad een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger heeft ingediend, in functie van haar Belgische echtgenoot in toepassing van artikel 40*ter*, § 2, eerste lid, 1<sup>o</sup> van de vreemdelingenwet. Hoewel in het bestreden arrest (alsook in de aanvankelijk bestreden beslissing) verkeerdelijk verwezen wordt naar artikel 40*ter*, § 2, eerste lid, 2<sup>o</sup> van de vreemdelingenwet, betreft dit kennelijk een materiële vergissing van de rechter in vreemdelingenzaken. Onder verwijzing naar artikel 52 van het vreemdelingenbesluit en artikel 41, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet heeft het bestreden arrest uitdrukkelijk overwogen dat het familielid van een Unieburger een geldig identiteitsdocument moet voorleggen bij een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger. Volkomen ten onrechte laat verzoekster in haar enig middel dan ook uitschijnen dat de zaak een andere uitkomst zou hebben gehad, indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest zou hebben verwezen naar artikel 40*ter*, § 2, eerste lid, 1<sup>o</sup> van de vreemdelingenwet. Zelfs indien de voormalige tekstversie van artikel 40*ter*, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel voor wat betreft de gezinshereniging

met een minderjarige Belg uitdrukkelijk de vereiste van een geldig identiteitsdocument vooropstelde, dan nog blijft de vaststelling dat uit de lezing van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit samen met artikel 41, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat ook andere familieleden van een Belg een geldig identiteitsbewijs dienden voor te leggen bij een aanvraag tot gezinshereniging. Zelfs indien verzoekster aannemelijk zou maken dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest een onwettige redenering zou hebben gehanteerd om tot diens besluit te komen, dan nog ontbreekt het verzoekster aan belang bij haar kritiek, nu zij er manifest niet in slaagt om aan te tonen dat een onwettige beslissing werd genomen. In de mate dat verzoekster een schending van artikel 149 van de Grondwet aanvoert, laat de verwerende partij nog gelden dat de beschouwingen van verzoekster erop gericht zijn om fouten in de motivering van het arrest vast te stellen, hetgeen geen schending kan uitmaken van artikel 149 van de Grondwet, die een loutere vormvereiste bevat.

Wat het tweede middelonderdeel betreft, argumenteert de verwerende partij dat er geen redelijke betwisting kan bestaan nopens het feit dat uit de lezing van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit samen met “artikel 40<sup>ter</sup>, §2, eerste lid, 2<sup>o</sup>” (waarna de verwerende partij enkel artikel 40<sup>ter</sup>, § 2, eerste lid, 1<sup>o</sup>, citeert) wel degelijk blijkt dat de Belgische wetgever vooropstelt dat bij de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger (of ten laatste binnen de drie maanden na dergelijke aanvraag) een bewijs van identiteit moet worden voorgelegd. In de mate dat verzoekster in haar enig middel beoogt om te doen vaststellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen desalniettemin had moeten vaststellen dat een voldoende bewijs van identiteit was voorgelegd, beoogt verzoekster kennelijk een feitelijke herbeoordeling van het dossier voor de Raad van State, waarvoor de deze laatste als cassatierechter niet bevoegd is. Van verzoekster werd enkel gevraagd dat zij een bewijs van identiteit bij haar aanvraag tot gezinshereniging zou voegen. In het bestreden arrest wordt overigens niet ontkend dat een vreemdeling, die geen geldig paspoort kan voorleggen andere documenten kan voorleggen om zijn identiteit aan te tonen. Door de eerste rechter werd evenwel geheel terecht verwezen naar de aanvankelijk

bestreden beslissing waarin gemotiveerd werd dat door verzoekster geen objectieve stukken werden voorgelegd om aan te tonen dat zij in de onmogelijkheid verkeert om een paspoort te bekomen bij de Iraanse autoriteiten. Zelfs indien de kritiek van verzoekster dat onterecht wordt gesteld dat artikel 41, § 2, vierde lid, van de vreemdelingenwet en artikel 47/1, § 1 van het vreemdelingenbesluit niet van toepassing zouden zijn, terecht zou zijn, dient volgens de verwerende partij te worden vastgesteld dat de overige motieven het aangevochten arrest zelfstandig kunnen onderbouwen.

Wat het derde middelonderdeel betreft stelt de verwerende partij dat verzoekster in het inleidend verzoekschrift tegen de aanvankelijk bestreden beslissing geen melding maakte van deze kritiek. Dit onderdeel van het enig middel van verzoekster is naar inzichten van de verwerende partij dan ook niet ontvankelijk, nu een middel niet voor het eerst in graad van cassatie kan worden opgeworpen. Ondergeschikt en onder verwijzing naar de repliek op het eerste onderdeel van het enig middel, benadrukt de verwerende partij dat een uitspraak gemotiveerd is, wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig zijn redengeving opneemt in de rechterlijke beslissing. De verwerende partij laat ook weten dat verzoekster zich niet kan beroepen op artikel 62 van de vreemdelingenwet, en evenmin op de artikelen 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 aangezien die bepalingen niet van toepassing zijn op jurisdictionele beslissingen.

7. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel. Zij voegt, wat het eerste middelonderdeel betreft, toe dat zij niet verplicht was haar identiteit te bewijzen aan de hand van een geldig identiteitsdocument, maar dat zij haar identiteit kon bewijzen aan de hand van andere documenten, zoals een vervallen paspoort en een geldige identiteitskaart. Dat er, met uitzondering van de ouders van minderjarige Belgen, geen verplichting bestaat voor de familieleden van een statische Belg om een geldig identiteitsdocument voor te leggen ter staving van de aanvraag tot gezinshereniging, werd volgens verzoekster onlangs bevestigd door het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 131/2024 van 21 november 2024. Verzoekster betwist dat de verwijzing naar het verkeerde wetsartikel een materiële

vergissing zou zijn, nu zij er zowel in haar beroepschrift als in haar synthesesememorie voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op hamerde dat de aanvankelijk bestreden beslissing gebaseerd was op een verkeerd wetsartikel.

Wat het tweede middelonderdeel betreft, verwijst verzoekster nogmaals naar arrest nr. 131/2024 van het Grondwettelijk Hof. Zij wijst er voorts op dat de verwerende partij geen appreciatiebevoegdheid had betreffende de documentaire bewijzen die al dan niet kunnen of moeten worden neergelegd ter staving van een aanvraag tot gezinshereniging, nu zij haar identiteit heeft bewezen op basis van een vervallen paspoort en een geldige identiteitskaart. Verzoekster herhaalt dat noch de vreemdelingenwet, noch het vreemdelingenbesluit voorziet dat de gezinsherenigingsaanvrager eerst moet bewijzen dat hij in de onmogelijkheid verkeert om een geldig paspoort te bekomen bij zijn nationale autoriteiten, zodat de verwerende partij hier een voorwaarde toevoegt.

Wat het derde middelonderdeel betreft, stelt verzoekster steeds te hebben verwezen naar artikel 40*ter*, § 2, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet en citeerde zij dit artikel in het verzoekschrift.

### *Beoordeling*

8. Artikel 40*bis*, § 4, van de vreemdelingenwet, luidt:

“§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.”.

Artikel 40<sup>ter</sup>, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, zoals het luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing, bepaalde wat volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terugdrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet”.

Artikel 52, § 2, van het vreemdelingenbesluit luidt:

“§2 Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40*bis*, § 2 en § 4, of 40*ter*, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.”

De partijen betwisten niet dat de verwijzing naar “artikel 41, tweede lid” thans moet worden begrepen als een verwijzing naar artikel 41, § 2, van de vreemdelingenwet.

9. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen benadrukt in het bestreden arrest “dat artikel 40*ter*, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet op zich duidelijk is: de partner van een Belgische onderdaan dient zijn identiteit te bewijzen aan de hand van een “geldig” identiteitsdocument” en stelt vervolgens vast “dat verzoekende partij niet betwist dat zij geen geldig identiteitsdocument kan voorleggen”, zodat “de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de documentaire voorwaarde voor gezinshereniging met haar Belgische partner, wat wordt betwist door de verzoekende partij”.

Door expliciet aan te geven dat hij artikel 40*ter*, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet toepast, en te vereisen dat er sprake moet zijn van een “geldig” identiteitsdocument, terwijl verzoekster haar aanvraag tot gezinshereniging met haar Belgische partner heeft ingediend op grond van artikel 40*ter*, § 2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet - wat niet wordt betwist door de verwerende partij - schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 149 van de Grondwet, artikel 40*ter*, § 2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet en artikel 52 van het vreemdelingenbesluit.

De verwijzing naar een “geldig” identiteitsdocument, term die voorkomt in artikel 40*ter*, § 2, eerste lid, 2°, maar niet in artikel 40*ter*, § 2, eerste

lid, 1°, en het feit dat geen alternatieve bewijsmogelijkheden zijn toegestaan om de identiteit te bewijzen, tonen aan dat er geen sprake is van een louter materiële vergissing.

Verzoekster heeft, in tegenstelling tot wat de verwerende partij aanvoert, belang bij dit middel. Artikel 40*ter*, § 2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet en artikel 52 van het vreemdelingenbesluit vereisen dat het bewijs van haar identiteit overeenkomstig artikel 41, § 2, van de wet wordt aangetoond, waardoor dit niet enkel kan via een geldig identiteitsdocument, maar ook “door op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat [z]ij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet”.

Louter ten overvloede wordt opgemerkt dat arrest 131/2024 van 21 november 2024 van het Grondwettelijk Hof, dat uitgesproken is na het bestreden arrest, bevestigt dat er op de datum van uitspraak van het bestreden arrest een verschillende behandeling was al naargelang artikel 40*ter*, § 2, eerste lid, 1°, of artikel 40*ter*, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet werd toegepast. In dat arrest heeft het Grondwettelijk Hof aangegeven dat artikel 40*ter*, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, in zoverre het geen alternatieve bewijsmogelijkheden toestaat voor de vereiste om een geldig identiteitsdocument voor te leggen, de artikelen 10, 11, 22 en 22*bis* van de Grondwet schendt. In dat verband merkt het Grondwettelijk Hof op dat er een ongelijke behandeling is met andere categorieën, waaronder de in artikel 40*ter*, § 2, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet bedoelde andere familieleden van een Belg (zie de overwegingen B.5.3.1. en B.5.4. van het arrest) die - althans in de interpretatie van de verwijzende rechter, *i.e.* de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen - wel over alternatieve bewijsmogelijkheden beschikken.

10. Het enige middel is gegrond.

## **BESLISSING**

**1. De Raad van State vernietigt arrest nr. 304.816 van 16 april 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.**

**2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.**

**3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.**

**4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro, een bijdrage van 24 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 770 euro, die verschuldigd is aan de verzoekende partij.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op twintig oktober tweeduizend vijftientwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

|                     |                  |
|---------------------|------------------|
| Carlo Adams,        | kamervoorzitter, |
| Francis Van Nuffel, | staatsraad,      |
| Frédéric Vanneste   | staatsraad,      |
| met bijstand van    |                  |
| Bart Tettelin,      | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Bart Tettelin**

**Carlo Adams**